

THOUGHT FOR THE WEEK:

Moses faced his own garden of Gethsemane. In the legends and midrashim about the death of Moses, he does not go passively or willingly to his death. It seems strange that the traditional stories would paint Moses—the hero of heroes—as reluctant to accept death. Why would Moses resist striding boldly into that dark night?

THIS WEEK'S TORAH PORTION:

- Nitzavim-Vayalech (וילך/נצבים | Standing/He went)
- Torah: Deuteronomy 29:9-31:30
- Haftarah: Isaiah 61:10-63:9
- Gospel: Luke 24:1-12/Luke 24:13-43

Moses and Gethsemane

In the legends and midrashim about the death of Moses, he does not go passively or willingly to his death. Instead, he argues vociferously for life. In anguish of soul, he implores God to spare him the indignity of death. He beseeches God for mercy, and attempts to counter the heavenly decree.

It seems strange that the traditional stories would paint Moses—the hero of heroes—as reluctant to accept death. Why would Moses resist striding boldly into that dark night?

The example of Moses teaches us that we are not to accept death passively. Moses tells us, "Choose life in order that you may live" (Deuteronomy 30:19).

Some religious circles foster an unhealthy and morbid fascination with death. Since "to be absent from the body is to be home with the Lord" (2 Corinthians 5:8), it might seem natural to look forward to death and embrace it when it comes. On the contrary, death is the enemy—the last enemy. Though death comes with inevitable certainty, it should never be our hope. Our hope is in life. We find comfort in death only because we have seen life overcome it.

Death feels offensive to the human soul, for God has set eternity in the heart of man. God made man for immortality; death is a sacrilege to our inner-being. This explains why Moses resisted death, even though his hope was certain.

In a similar way, the second Moses struggled against death in Gethsemane. He said, "Father, if it is possible, let this cup pass from Me!" (Matthew 26:39). How is it, when so many martyrs have gone bravely to their deaths, that the Master flinched in the face of His own — especially when He knew that His death would purchase the redemption of Israel? Yeshua followed in the example of Moses who strove against death to the end.

GEDACHTE VOOR DE WEEK:

Mozes werd geconfronteerd met zijn eigen hof van Gethsemane. In de legenden en midrashim over de dood van Mozes, gaat hij niet passief of vrijwillig zijn dood tegemoet. Het lijkt vreemd dat de traditionele verhalen Mozes - de held der helden - als onwillig om de dood te aanvaarden afschilderen. Waarom zou Mozes zich verzetten tegen moedig schrijden in die donkere nacht?

TORA GEDEELTE VAN DEZE WEEK:

- Nitsavim-Vayalech (וילך / נצבים | Staande/Hij ging)
- Thora: Deuteronomium 29:9-31:30
- Haftarah: Jesaja 61:10-63:9
- Evangelie: Lucas 24:1-12 / Lucas 24:13-43

Mozes en Gethsemane

In de legenden en midrashim over de dood van Mozes, gaat hij niet passief of vrijwillig zijn dood tegemoet. Hij pleit daarentegen luidkeels om te leven. Zielsbenauwdheid smeekt hij God om hem de vernedering van de dood te besparen. Hij smeekt God om genade, en probeert het hemelse decreet tegen te gaan.

Het lijkt vreemd dat de traditionele verhalen Mozes - de held der helden - als onwillig om de dood te aanvaarden afschilderen. Waarom zou Mozes zich verzetten tegen moedig schrijden in die donkere nacht?

Het voorbeeld van Mozes leert ons dat we de dood niet passief moeten accepteren. Mozes vertelt ons: "Kies het leven, opdat gij leeft" (Deuteronomium 30:19).

Sommige religieuze kringen stimuleren een ongezonde en morbide fascinatie voor de dood. Aangezien "afwezig te zijn van het lichaam thuis zijn bij de Heer is" (2 Korintiërs 5:8), lijkt het misschien logisch om naar de dood uit te kijken en die te omarmen als het zover is. Integendeel, de dood is de vijand - de laatste vijand. Hoewel de dood met onvermijdelijke komt, moet het nooit onze hoop zijn. Onze hoop is in het leven. We vinden troost in de dood alleen omdat we hebben gezien dat leven overwint.

Dood voelt beledigend voor de menselijke ziel, want God heeft de eeuwigheid in het hart van de mens gelegd. God schiep de mens om onsterfelijk te zijn; de dood is een heiligschennis van ons innerlijk wezen. Dit verklaart waarom Mozes weerstand bood aan de dood, ook al was zijn hoop was zeker.

Op soortgelijke wijze, vocht de tweede Mozes tegen de dood in Gethsemane. Hij zei: "Vader, als het mogelijk is, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan!" (Mattheüs 26:39). Hoe is het, wanneer zoveel martelaren dapper hun dood tegemoet zijn gegaan, dat de Meester ineenkromp in het zicht van Zijn eigen dood - vooral wanneer Hij wist dat Zijn dood de verlossing van Israël zou afkopen? Yeshua volgde in het voorbeeld van Mozes die tot het einde tegen de dood vocht.

Death is abhorrent, and one has an obligation to strive against it. Just as Moses beseeched God for reprieve, so too, Yeshua struggled for life. Ultimately, both Moses and the Master surrender to the will of the Father: "Not as I will, but as You will" (Matthew 26:39). They found life in submission to the Father. They chose life, even in death:

For whoever wishes to save his life will lose it; but whoever loses his life for My sake will find it.
(Matthew 16:25)

De dood is weerzinwekkend, en men heeft de plicht om ertegen te vechten. Net zoals Mozes God smeekte om uitstel, zo streed ook Yeshua voor het leven. Uiteindelijk, gaven zowel Mozes als de Meester zich over aan de wil van de Vader: "Niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt" (Matteüs 26:39). Zij vonden het leven in onderwerping aan de Vader. Ze kozen voor het leven, zelfs in de dood:

Want wie zijn leven wil redden, zal het verliezen; maar wie zijn leven verliest om Mijntwil zal het vinden.
(Matteüs 16:25)